

Almannaverkið hevur svikið, heldur vestmenningurin Eyðun Hansen, sum var í arbeiðsóhappi, sum kostaði honum allar førleikarnar. Les alt um støðuna í temasiðunum hesaferð.

TILVILDARLIG MYND: ÁLVUR HARALDSEN

inum, sum er sera vónsvikin av tænastruni, sum samfelagið hevur givið honum.

Eldraðkið og innihaldið í lívinum

Fyrr í ár varpaði Vikuskiftis Sosialurin ljós á eldraðkið og umstøðurnar hjá okkara elstu borgarum. Tá vísu vit millum annað á, at fleiri brúkarar og avvarðandi hjá eldru borgarum eru vónsvikin av teirri tænastru, sum tey elstu fáa á ellis- og røktarheimum.

Ikki tí at starvsfólkini ikki gera sína uppgávu til lýtar, men tí, at stórur munur er á tí, sum avvarðandi og eldri fólk vænta og

so tað, sum búplássini kunnu veita av tænastru.

Síðani Vikuskiftis Sosialurin varpaði ljós á eldraðkið hava fleiri politikarar – bæði kommunu- og landspolitikarar varpað ljós á, at figgingin til eldraðkið ikki er nøktandi, og kanska er tað har, at hundurin er grivin. Men eyðsæð er, at munur er á tí, sum borgarar vænta og ynskja og so tað, sum okkara almenna – eisini á hesum øki – kann bjóða.

Sálarsjúk og karmarnir

Herfyri varpaði Vikuskiftis Sosialurin ljós á umstøðurnar hjá okkara sálarsjúku borgarum. Umstøður-

nar vóru av álvara ivasamar – so ivasamar, at umstøðurnar eru við til at gera heilsuna verri.

Vit hava áður hoyrt um júst tað sama frá ávísu áhugafeløgum hjá sálarsjúkum. At umstøðurnar eru so mikið vánaligar, at tær beinleiðis elva til, at tey sálarsjúku fáa verri heilsu, tá ið tey leita sær hjálp frá tí almenna.

Aftur er boðskapurin tó, at tað ikki er starvsfólkunum, sum tað er galið við, men skipanini og tí stóra muninum millum tað, vit vænta og tað, vit fáa.

Skilja hvønn annan

Spurningurin, sum Vikuskiftis

Socialurin tí setur í dag, og hevur sett áður er – hvussu ber tað til, at so stórur munur er á tí, sum borgarar vænta og so tað, sum tað almenna veitir?

Er tað hugsandi, at øll ónøgdin botnar í, at vit ikki er nóg dugnalig at samskifta um tað, sum tað almenna kann veita?

Ivaleynt eru fleiri orsøkir til, at brúkarar av hesum tænastrum kenna seg illa viðfarin ella beinleiðis slept upp á fjall. Men ein av stóru orsøkunum tykist vera tvey viðurskifti.

1 – Brúkarar fáa ikki nøktandi kunning um tað, sum tað almenna í veruleikanum veitir av tænastrum.

Til dømis á eldraðkinum verður ikki sagt, at avvarðandi noyðast at fyrihalda seg til, hvar teirra ábyrgd sum avvarðandi byrjar, og ábyrgdin hjá ellisheiminum endar.

2 – Tað almenna tykist til tíðir gloyma, at tað almenna hevur eittans endamál í samfelagnum – at hjálpa borgarum, sum hava tørv á tí. Hava vit øll gloymt, hví vit hava sett hesar almennu skipanir á stovn?

Eitt er so vist, og tað er, at í temasiðunum hesaferð – eins og áður – kanst tú lesa um ein brúkarar av tí almenna, sum kennir seg sera illa viðfarnan í Føroyum.